

Nauris Gekišs

**MELODIJA
TEV**

UDK 821.174-1

Ge270

Nauris Gekišs
MELODIJA TEV

Veltījums Rīgas meitenei no Vārkavas

© Teksts, Nauris Gekišs
© Vāka foto: Ināra Ezergaile
© Datorsalikums, Inese Gura

ISBN 978-9934-9103-6-4

Drukāts SIA "Drukātava"
Rīga, 2024

Saturs

Baltajā rītā.....	7
Melodija tev.....	8
Meitenei no Vārkavas.....	9
Nenosūtītās vēstules.....	10
Nakts jūrā ienirstu pēc zvaigžņu pērlēm.....	11
Leduspuķes.....	12
Rudenīgā Rīga.....	13
Sirdspuksta tālumā.....	14
Tavu spalgo acu skats.....	15
Rudens splīns.....	16
Pie manas sirds.....	18
Variācija Sniegbaltītei.....	19
Tu esi mana zvaigzne.....	20
Siltas domas.....	21
Mistērija.....	22
Tristana dziesma Izoldei.....	23
Lai dzērvēs nedzied tik skumji!.....	24
Naktsmūzika.....	25
Nezinu, nesaprotu.....	26
Meitene logā.....	27
Nāc, pieglaudies pie manām krūtīm!.....	29
Pa baltu ceļu pretī Ziemassvētkiem.....	30
Ir maiga nakts.....	31
Īstie vārdi.....	32
Ja maza zilīte klauvē pie loga.....	33

Ikdienas simfonija	34
Ļauj man tev pieiet tuvāk	35
Kas tu esi, Mīlestība?	36
Lūgums pavasarim	37
Klusējot	38
Mazs brīnums.....	39
Pasaulē saldākais vīns	40
Pavasara romantika	41
Nepielūdzamais rīts.....	42
Nevaru tevi aizmirst.....	43
Pilādžu vīns	44
Pūpolu valsis	45
Mandarīni tev.....	46
Mans grēks.....	47
Ja tu būtu burve	48
Burves pirts	49
Velnēns.....	50
Rudens noktirne Rīgai	51
Melanholija.....	53
Kur tevi meklēt, mīlestība īstā?.....	54
Lai visu pārklāj sniegs!.....	55
Aizmirst tevi.....	56
Atdodu tev	57
Dāliju valsis	58
Es atnākšu ar rudens vēju.....	59
Bumbieru zvaniņi iezvana rudeni	60
Ļauj man tevi sasildīt rudenā naktīs!	61
Koristei.....	62

Dziesma, kas nebeidzas	63
Liepziedu blūzs	64
Man būs jāaiziet	65
Manas sirds dziesma	66
Dvēseles balss.....	67
Domas laidīšu pa vējam.....	68
Dzejas vārdi kā lapas	69
Es tev sūtīšu sarkanu rozi	70
Iesim pretī vakara blāzmai	71
Grēks	72
Uzzīmēju sirsniņu.....	73
Iesim spēlēties sniegā!.....	74
Divas sirdis	75
Valentīndienas romance	76
Valentīna dienas pēdās	77
Vakars kluss.....	78
Vārdi ir kā rudens lapas	79
Vai tevi iepazīt maz varu?	80
Vasaras sveiciens puteņa vējos	81
Adventa vakars.....	82
Akmens eņģelis.....	83
Balona deja sniegputenī.....	85
Atnāc šovakar!	86
Cik labi!.....	87
Man vajag tik vien	88
Madonnas smaids.....	89
Meklējot tavai sirdij atslēgas.....	90
Mīlestību nevar... ..	91

Ziedonis sauc!	92
Vai laimei vajag daudz?.....	93
Vai sadegs mana sirds?.....	94
Vientulības ielāps.....	95
Vilciena dziesma.....	96
Zelta atslēdziņa	97
Zvaigžņu tilts.....	98
Vecgada vakara idille.....	99
Vien sapnī.....	100
Vēlziedes	101
Laime ir kā sniegs.....	102
Laime ir būt blakus.....	103
Dzērvju blūzs	104
Tavs lācītis.....	106
Laimas ratiņš.....	107

Baltajā rītā

Šajā baltajā janvāra rītā,
Kad pietvikusi saule kā roze plaukst,
Es tev sūtīšu domas siltas,
Lai tevi nesaldē ziemelvējš auksts.

Šajā baltajā janvāra rītā,
Kad leduspuķes logos tev glezno sals,
Novēlu es, lai tiek piepildītas
Visas vēlmes, ko tava sirds alkst.

Šajā baltajā janvāra rītā
Lai pa baltu ceļu laime pie tevis nāk
Un tu baltos ceļos sāk rakstīt
Sava mūža lappuses skaistākās!

Melodija tev

Es tev dāvināšu melodiju,
Kuru spēlē vējš,
Rudens lapās ierakstītu,
Lai tā sirdī prieku vērš!

Uz kailo koku zaru stīgām,
Pēdējo zeltu kaisot,
Vējš tev šo melodiju ģīgās
Rudens rītos skaistos.

Kad saule, koši pietvīkusi,
No mākoņu pēļiem celsies,
Vējš tev spēlēs klusi,
Noglāstīs tev pieri liegs.

Tad, kad balto ziemas tērpu
Uzvilkis Pārdaugava,
Sniega mātei pārslas vērpiot,
Vējš žūžos ausīs tavās.

Šo balto melodiju
Sniegā rakstīs vītolzars,
Līdz apņems Arkādiju
Un pūpolus vērs pavasars.

Es tev dāvināšu melodiju,
Kuru spēlē vējš,
Visos gadalaikos ierakstītu,
Lai laiks to neizdzēš...

Meitenei no Vārkavas

Āda kā sniegs, bet lūpas kā asinis,
Mati melni kā kraukļa spārns...
Kur šādu daili virs zemes kāds pazinis?
Vai tā ir īsta, ne sapnis vai māns?

Spulgo acis kā ledaini smaragdi,
Kā ziemeļu debesīs kāvi tās mirdz.
No šī burves skatiena vairs nebūs svabadi
Tie, kuriem tā liesmās apdegusi sirds.

Vai tu esi burve, lauma vai vārava,
Kas mājā tumšos mežos vai ezera dzīlēs?
Nē, lauku meitene no mazās Vārkavas,
No zilo ezeru zemes ar sudraba birzēm.

No zilo ezeru zemes, kur sudraba birzēs
Siltās ziedoņa naktīs dzied lakstīgalas,
Nākusi meitene, kuras acis var mirdzēt
Kā ziemeļblāzma decembra salā.

Bet pašā bargākajā ziemas salā
Kā ziedoņa elpa silda šis acu skats,
Un sirdī dzied maza lakstīgala,
Kad pretī lūkojas tas.

Kur šādu daili virs zemes kāds pazinis?
Tā ir īsta, ne sapnis vai māns –
Āda kā sniegs, bet lūpas kā asinis,
Mati melni kā kraukļa spārns!

Nenosūtītās vēstules

Es tev rakstu vēstules,
Bet nosūtīt nespēju es,
Viss, ko uzrakstu, tūdaļ tiek dzēsts,
Un atkal jaunu rakstīt sāku es...

Šķiet valodā vārdu tik daudz,
Bet izrādās – man nepietiek,
Lai vienā vēstulē pasacīt ļauts
Būtu visu to, ko sirds mana liek.

Krāju melnrakstus, tad dzēšu tos
Un atkal jaunas vēstules rakstu,
Bet nespēju nosūtīt tādēļ, ka bīstos
Saņemt nosodījumu vai izsmieklus asu.

Ai, kādēļ gan ir tik grūti
Pasacīt to, ko var aptvert trīs vārdos?
Kā lai izpauž to, ko no sirds jūti,
Kādos teikumos vārdus lai kārtu?

Nenosūtīto vēstuļu nu ir tik daudz,
Ka diezin vai kāds pasts spētu uzņemt tās...
Nenosūtīta vēstule ir kā neiesēts grauds,
Kā neiestādīta ābele, kuru jau vesels dārzs!

Nakts jūrā ienirstu pēc zvaigžņu pērlēm

Sirds mani dzen kā vēji rudens lapu,
Kā dzērvī ceļajūtīs ilgas sauc,
Sapņi ved debesīs pa mēnessgaismas trapu,
Kur zilās tālēs mirdzošs mēness kuģis brauc.

Es degu saulrietā kā uguns liesmās,
Nakts jūrā ienirstu pēc zvaigžņu pērlēm,
Ar sirds asinīm kā tinti rakstu dziesmas,
Ko eņģeļiem uz gaismas stariem spēlēt.

Tu pat bez kroņa esi karaliene,
Ar bērnu rokās pārtopi madonnā,
Ieva un Marija tu esi – divas vienā
Kā ugunssārta roze, salnas apsarmota.

Ak, rudens nakts dus tavās matu cirtās,
Bet mēness baltums blāzmo tavā sejā,
Un acis mirdz kā zvaigznes laipnas, siltas,
Zied lūpas rožainas, kā apdzied senās dzejās!

Nakts jūrā ienirstu pēc zvaigžņu pērlēm
Un mīlas pantus kaļu ilgu liesmās,
Lai būtu, ko eņģeļiem uz gaismas stariem spēlēt,
Ar savām sirds asinīm tev rakstu slavas dziesmas.

Leduspuķes

Tad, kad ziemas elpā tīsies lauki,
Egles baltās villainēs tērps sniegs,
Ziemeļvējā pārslas dejos valsī,
Nākšu es tev leduspuķes sniegt.

Kad tu pamodīsies baltā rītā,
Saule ziemeļvējā sārta tvīks,
Tavā elpā, smaržīgā un siltā,
Leduspuķes logā izkusīs.

Bet es atnesīšu klusi citas,
Kad mēnesnīca tavos logos līs,
Lai, tev pamostoties baltā rītā,
Aizgrābtībā straujāk(i) pukst sirds!

Raugies, priecājies par sala gleznām,
Kurām cauri sārta saule spīd!
Ledus ziedi kusīs tavā elpā
Un kā sapņi klusi izgaisīs...

Rudenīgā Rīga

Rudenīgā Rīga
Logu acis ver ciet,
Šūpuļdziesmu spēlē vējš vadu stīgās,
Bet lapas krīt kā zelta sniegs.

Lietus klauvē pie logiem
Kā nosalis ceļinieks,
Bet zeltainā gaisma tajos nodziest,
Vairs nav, kur sildīties...

Arī es klīstu šajās ielās,
Kuras apdziedājis Čaks,
Kurās tapa dzeja Ziemeļniekam,
Kad pilsētu klāja zila nakts...

Mana rudenīgā Rīga!
Tu esi tik smeldzīgi skaista
Kā neatbildēta mīlestība,
Kad koki zelta asaras kaisa...

Drēgnajās rudens naktīs,
Kad zilā tumsā ielas grimst,
Kā laimes brīži, liktenim zagti,
Liepām krīt mazas zelta sirdis.

Ieklausos krītošo lapu taktī,
Staigājot Čaka pēdās,
Un arī man šajās naktīs
Skats, meklējot, logos veras...

Sirdspuksta tālumā

Pelēkām dienām un tumšām naktīm,
Aukstam lietum un puteņiem cauri
Skan mani soļi tavu dziesmu taktī,
Tās atbalsojas manā sirdī, tur aizdedzot sauli.

Mana sirds tavu dziesmu taktī
Sitas klusi jo klusi,
Un laimes mirkli, liktenim zagti,
Ir tikpat īsi kā mani sirdspuksti.

Lai kur tu ietu, lai kur tu trauktos,
Mēs viena sirdspuksta tālumā esam
Viens no otra, un brīžos aukstos
Domas silda kā Ziemsvētku dvesma.

Tavu spalgo acu skats

Tavu spalgo acu skats
Vienmēr paliks manā sirdī
Un kā ziemā ugunssārts
Tumsu izklienēs un sildīs.

Tavu spalgo acu skatā
Es kā strautā veldzēšos,
Pat drūmākajās dzīves takās
Tas man ceļu parādīs kā lukturītis spožs.

Ar tavu spalgo acu skatu sirdī
Es nabags nebūšu nekad,
Kā dārgumu to nesīšu sev līdzī,
Un mani vienmēr spēcīnās tavs acu skats.

Rudens splīns

Vējš ar kailo zaru rokām
Visu nakti daudzās pie loga,
Bēniņos gaudo kā suns...
Kādēļ rudens tik drēgns un tumšs?

Slēpjas mēness aiz mākoņu aizkariem,
Trieceas logā vējš, skrējienā aizrāvies...
Kā laika pulksteņa nepielūdzamā gaita
Man uz palodzes lietus sekundes skaita...

Es pieceļos un iededzu lampu,
Istaba pieplūst ar gaismu, zeltainu, rāmu,
Un, klausoties, kā dzied lietus ar vēju,
Uzvāru saldu liepziedu tēju.

Ieelpojot liepziedu smaržu,
Lēni izbaudu tēju karstu,
Domās un atmiņās grimstu par tevi,
Kas tik daudz iedvesmas manī degt spēji.

Un man šajā drēgnajā vakarā
Top tik silti kā saulainā vasarā,
Pēkšņi sadzirdu mažoru vējā
Un skaistas atmiņas pārvēršu dzejā.

Lai pūš vēji, lai lietus līst!
Mani nenomāks rudens splīns!*

Dzejā un sapņos tu esi man līdzās,
Tajos kā vasarā dvēsele sildās!

*Reti lietotajam vecvārdam “splīns” ir vairākas nozīmes, šeit tas lietots nozīmē “īgnums, grūtsirdība.” Līdzīgi kā franču dzejniekam Šarlam Bodlēram “Parīzes splīns.”

Pie manas sirds

Ja sals ir iekniebis tev plaukstās,
Tu zini, kur tās sasildīt!
Rast patvērumu dienā aukstā
Tās vienmēr var pie manas sirds.

Man uguns zirgi auļo dzīslās
Un vulkāns kvēlo dvēselē,
Lai manās plaukstās tavas sildās –
Kvēle šī pat ziemu izkausēs!

Es savās plaukstās tveršu tavas,
Pieglaudišu pie manas sirds,
No kvēles, ko es gribu dāvāt,
Tev kļūs kā tropu svelmē silts.

Kad ziema kniebj un putina,
Es gribu savā azotē
Kā divus mazus putniņus
Tavas plaukstas no ziemeļvējiem slēpt.

Lai pūš ziemelis, lai putina,
Lai rozes mūsu vaigos dedz!
Nāc man līdzi, ļauj tevi lutināt,
Pie manas sirds nekad tev nebūs vēss!

Variācija Sniegbaltītei

Lūpas sārtas kā asinis,
Mati melni kā kraukļa spārns...
Kurš vēl tādu skaistumu pazinis?
Vai šī daile nav sapnis vai māns?

Balta kā sniegs un sārta kā asinis,
Tādēļ saukta par Sniegbaltīti,
Skaista kā ziemas rīts, ausmā satinies,
Zieds, kas kvēlo sniegā, salam par spīti.

Kā pīlādzis, putenī liesmojošs
Augļu nastas košajā kvēlē,
Kad ziema ar ledus zobiem kož,
Vēl greznojies rubīna pērlēm.

Tāds ir tavs skaistums, Sniegbaltīt,
Tu kā pīlādzis kvēlo starp citām kā eglēm,
Bet vai tevi tāpat modināt drikst
Kāds, kurš ceļu pie tavas sirds meklē?

Tu esi mana zvaigzne

Tu esi mana zvaigzne,
Kas tumsā spoži mirdz,
Lai šaubas zūd un bailes,
Ar gaismu pildās sirds.

Kad naktī tumšā, baismā
Pa bedrēm ved slidens ceļš,
Tu esi mana gaisma,
Un, kritis, atkal ceļos es.

Tu esi mana zvaigzne,
Mana saule pusnaktī,
No tevis melnais smagums aizbēg,
Jo gaišums tavs to padzinis.

Tev pretī stiepju rokas,
Gribu iet pa ceļu šauro,
Kas vieglas dienas neapsola,
Bet melnās dienas pārvarēt, uz gaismu augot.

Siltas domas

Tev sniegā dziesmu es rakstu,
Lai to nospēlē ziemeļvējš!
Kā lai ceļu pie tevis es rastu,
Ja putenis pēdas dzēš?

Tev leduspuķēs dziesmu es rakstu,
Kad baltā diena zilā mijkrēslī dzied,
Ar elpu, kā mana sirds karstu,
Kad aiz loga valsi dejo sniegs.

Ar gaismas stariem tev dziesmu es rakstu,
Kas no Adventa svecītes plūst,
Sūtīšu tev ar siltu domu pastu,
Lai siltas domas šonakt vieno mūs!

Mistērija

Es ilgojos pieskarties sārtajam ziedam,
Kā bite medu saldāko sūkt,
Lai dzirdētu eņģeļu korus dziedam,
Iekosties auglī, kas vēl nenoplūkts...

Es ilgojos tvert skaistākās vīges,
To tvirtumu delnās just
Un ienirt tajās tumšajās dzīlēs,
Kas dzīvību devušas katram no mums.

Es ilgojos traukties uz straujākā zirga,
Kā teiksmu varonis izkaisīt sēklu,
Lai mirkli, spožu kā zvaigžņu mirga,
No grēcīga padarītu par svētu...

Es ilgojos sakust ar tevi,
Lai mēs būtu kā alva un varš,
Kad kalējs tos sakausējis,
Lai jauns brīnums pasaulē ienākt var...

Tristana dziesma Izoldei

Nāc, mana valdniec, es uzklāšu gultu
Zeltainās rudens lapās!
Lai tad mums pāri klusu
Meža māte sedz koši sārtās!

Matrača vietā lai ir zaļa sūna,
No egļu zariem taps buduārs,
Tam visam baltas sniega dūnas
Drīz jau ziema pa virsu klās.

Tur – skaistajā meža pasakā
Mums kā lāčiem būs dusa salda,
Kad pienāks ziemas naktis saltās,
Lai puteņi auro un Lauskis skalda!

Nāc, es mežā mums uzklāšu gultu,
Ja starp ļaudīm būt kopā nav ļauts!
Lai tad mums pāri klusu
Sniega māte baltu seģeni auž!

*Šo dzejoli iedvesmojusi viduslaiku leģenda par nelaimīgu mīlestību starp bruņinieku Tristanu un karalieni Izoldi, kura pret savu gribu izprecināta karalim Markam laikā, kad notika nežēlīgs karš starp angļu un īru tautām. Leģendai ir dažādas variācijas, taču populārākās no tām ir franču rakstnieka Žozefa Bedjē romāns un vācu komponista Riharda Vāgnera opera.

Lai dzērves nedzied tik skumji!

Lai dzērves dzied ceļadziesmu
Un aiznes vasaru līdzī!
Man gaiša uguns kamīnā liesmo,
Nāc pie manis, un tev būs silti!

Lai izkaisa zelta naudu bērzi,
Kļavas sarkanu tepīķi sedz!
Drīz laika grāmatā jaunu lappusi vērsim,
Un pa baltu ceļu pretī nāks Ziemassvētki!

Lai dzērves nedzied tik skumji!
Mēs pavasarī viņas sagaidīsim,
Kad atkusīs un uzdziedēs purvi,
Un es atnesīšu tev zilu vizbulīti.

Tad ziedošā pļavā dzērves uzdejos tango,
Himnu mīlestībai dziedās cīrulītis...
Skumjas dvēseli nesavaņģos,
Ja tev līdzās kāds, ar kuru vienmēr silti...

Naktsmūzika

Tu esi mana naktsmūzika –
Melodija salda,
Kā mēnessgaisma burvīga,
Kas sapņu zemē valda.

Kā mēnessgaisma, kas ceļu rāda
Man pie tevis naktī saltā,
Ir tava maigā āda,
Kā plūmes ziedlapiņa balta.

Kā tumsas melnais samts,
Kas liegi pārklāj nakti –
Tik vilinošs un smalks –
Ir tavi tumšie mati.

Ak, tavas daiļās acis
Man kā zvaigznes mirdz!
To burvju varā esmu sapīts,
Tev pieder mana sirds.

Tu esi mana naktsmūzika,
Melodija liega,
Tā izskan naktī burvīgā
Klusi, kā pārslas iekrīt sniegā...

Nezinu, nesaprotu

Es nezinu, nesaprotu,
Kas ir šis varenais spēks,
Kas pievelk mūs vienu pie otra,
Un vai tas tiešām ir grēks?

Es nezinu, nesaprotu,
Kādēļ tā gribas šo augli man plūkt,
Pēc kura es pastiepu roku,
Ja nu tas izrādās indīgs vai rūgts?

Es nezinu, nesaprotu,
Kādēļ tik ļoti pārvērties viss –
Pat smilgās vītušās saskatu rotu
Un peļķē redzu debesis?

Meitene logā

Vīd logā tavs profils
Aiz rožainā aizkara,
Un man ap sirdi top silts
Šajā drēgnajā vakarā.

Vairs nejūtu ledaino vēju,
Kas līdz pat kauliem dzeļ,
Par neganto lietu es smeju
Un par to, ka tumsā garš mājupceļš.

Cauri lietum un vējiem
Tumšā vakarā soļot vērts
Ir tikai tādēļ vien,
Lai tavu ēnu redzētu es.

Es redzu, kā tu pacel roku
Un atraisi matu pīni...
Cik saldas var būt moka!
Vai tu arī to zini?

Tur, augšā, piektajā stāvā
Kā rožaina blāzma viz tavs logs...
Te ilgi palikšu stāvam?
Negribas projām iet neparko!

Šeit, kur ir tavas mājas,
Gribas katru vakaru nākt,
It kā pašas nes šurp kājas,
Nebiedē lietus, ne nakts.

Rīt es satikšu tevi,
Tu vienaldzīgi iesi man garām,
Bet es atkal nebūšu spējīgs
Tev pateikt ne vārda...

Nāc, pieglaudies pie manām krūtīm!

Nāc, pieglaudies pie manām krūtīm,
Lai varu tavu smaržu just!
Tad dzirdēt varēsi, kā klusi
Mana sirds ar tavu vienā ritmā pukst.

Nāc, pieglaudies pie manām krūtīm,
Kad vēji dzied un lapas dejā griež,
Lai tevi sasildīt var mani skūpsti,
Sargā no vējiem skāviens ciešs!

Nāc, pieglaudies pie manām krūtīm,
Kad sārtas lapas matos krīt,
Viens otram tuvāki vēl kļūsim,
Košāk par lapām tavi vaigi tvīks!

Mēs degsim karstu skūpstu liesmās
Kā sārtāboli rudenī,
Lidosim līdzī vēju dziesmām
Kā lapas krāsu putenī!

Pa baltu ceļu pretī Ziemassvētkiem

Pa baltu ceļu pretī Ziemassvētkiem
Kopā ar tevi es gribētu iet
Cauri zilai krēslai un puteņa vējiem,
Kad plaukst leduspuķes un pārslo sniegs.

Es vēlētos kopā ar tevi
Pa baltu pasauli divatā iet
Un ieklausīties, kā vēji
Mums abiem romanci dzied.

Kad ar baltiem puteņa spārniem
Eņģelis debesis klās,
Es visu pateikšu tev bez vārdiem
Un pieglaudīšos tev cieši klāt.

Atveroties nama durvīm,
Kad svētku lampiņu gaisma apņems mūs,
Tu pati mirdzēsi tajā kā eņģelis burvīgs
Un smiesies par sarmu, kas man uzacīs kūst.

Cauri zilai krēslai un puteņa vējiem,
Kad plaukst leduspuķes un pārslo sniegs,
Es kopā ar tevi pretī Ziemassvētkiem
Pa baltu ceļu gribētu iet...

Ir maiga nakts

Cik maiga ir šī nakts!
Gluži kā tumšzils samts,
Rotāts sudraba zvaigznēm,
Uz kurām sapņi aiznes.

Cik maiga ir šī nakts!
Mēness tik mirdzoši balts
Kā tava zīdainā āda,
Kuru mēnesnīca glāsta.

Cik maiga ir šī nakts!
Katra zeltainā loga acs,
Kas zaigo tur, laukā,
Bijīgi tavā dailē raugās.

Lai mēnesnīca un logu gaismas
Uz tavas ādas laistās,
Lai iespīd tavos matos,
Kad es uz tevi skatos!

Ienirsim kopā naktī,
Tumšā, kā tavi mati!
Par to, cik skaisti ir mīlēt,
Gaisma uz tavas ādas rakstus zīmē...

Īstie vārdi

Vārdi kā rudens lapas
Lidinās pasaules vējos,
Ja tev izdosies savākt,
Varbūt radīsi skaistu dzeju?

Vārdi kā sniega pārslas
No debesu pūra krīt,
Ja tev izdosies savākt,
Varbūt piedzims brašs sniegavīrs?

Īstie vārdi kā dzintara graudi
Jāatrod liedaga smiltīs,
Jo nav no svara, cik daudzi,
Bet vai īstie, kas uzrunā sirdi...

Ja maza zīlīte klauvē pie loga

Ja maza zīlīte klauvē pie loga,
Baltā putenī vēsti tev nes,
Gaidot maizes druskas no tavām rokām,
Tad zini – tas būšu es.

Kad saltais ziemeļvējš spēlē valsī
Un sniega pārslas virpuļo dejā,
Kā melodiju dzirdu tavu balsi,
Un ik vārds, ko domāju, pārvēršas dzejā.

Tad es gribētu pacelties spārnos,
Par mazu putniņu spelgonī kļūt,
Lai, kad rožaina ausma sniegu sārto,
Pieklauvētu tev pie loga rūts.

Kā maizes druskas no tavām rokām
Gaidu tavas uzmanības mirkļus,
Pie leduspuķēs mirdzoša loga
Pieklauvēju: “Vai traucēt es drīkstu?”

Ja maza zīlīte klauvē pie loga
Un baltā putenī vēsti tev nes,
Kad ziemeļvējš norauj pilādzim pēdējās ogas,
Domā par mani, mīlā, tas būšu es...

Ikdienas simfonija

Tu man esi vasara ziemā,
Saule drēgnās un pelēkās dienās,
Mēness, kas naktī gaiši spīd,
Kad mākonis zvaigznes ir aizklājis.

Tu man esi prieka simfonija
Ikdienas steigas kakofonijā,
Kā mūzika skan tavi soļi un balss,
Katrs vārds veldzē kā vīna malks.

Tu smaržo kā rožu dārzs,
Kaut novembra miglā ietērpies ārs,
Tu ziedi kā puķe koša,
Starp citām spīdi kā zvaigzne spoža.

Visi pasaulē skaistākie vārdi,
Kurus dzejnieki vārsnās prot salikt,
Nespētu izteikt, cik nozīmē daudz
Man ik mirklis, kad tevi satikt ļauts.

Ļauj man tev pieiet tuvāk

Ļauj man tev pieiet tuvāk,
Nebēdz kā saule, kad riet!
Vai man līdz apvārsnim burāt,
Vai līdz pašai zemes malai iet?

Ļauj man tev pieiet tuvāk,
Neesi kā mirāža tuksnesī,
Neesi kā malduguns purvā,
Ne kā zvaigzne, kas rītausmā izgaisīs!

Ļauj man tev pieiet tuvāk,
Nepazūdi kā papardes zieds
Vai jāņtārpiņš Līgo nakts tumsā,
Kad īstenība kā pasaka šķiet.

Ļauj man tev pieiet tuvāk,
Lai tālums izzūd starp mums,
Ja vien vēlies, lai dziesmai, kam ir sākums,
Būtu arī turpinājums...

Kas tu esi, Mīlestība?

Kas tu esi, Mīlestība,
Dzīves lielais noslēpums?
Gaisma, kas visu mūžu silda,
Ceļamaize, vaduguns.

Kas tu esi, Mīlestība,
Dārgums visu meklētais,
Ko nerast pazemē, ne jūras dzīlēs,
Sapnis, kurš vairs neizgaist?

Kas tu esi, Mīlestība,
Balva, ko nevar nopelnīt?
Zieds, kas dīgst no žēlastības,
Avots, kas vairs neizsīkst.

Kas tu esi, Mīlestība?
Kādam laime, kādam slogs...
Melodija uz zvaigžņu staru stīgas,
Eņģelītim spēlējot...

Lūgums pavasarim

Mīļi lūdzu, pavasari,
Izdari, ja vien tu vari,
Tā lai visas ziemas bēdas
Gaist kā puteņvējā pēdas!

Lai kā pērnā gada sniegs
Nebūtībā projām triekts
Top viss, kas manu sirdi māt,
Un pāri nepaliek nekas!

Kārklājā, kas vētras laužts,
Par spīti pūpolpērles plaukst,
Un, lai cik reižu salnas kosts,
Dārzs uzziedēs un sazaļos!

Mīļi lūdzu, pavasari,
Izdari tā, lai varu arī
Kā mans augļu dārziņš plaukt,
Kā upe ledus važas raut!

Lai kā cīrulītis debesjumā
Prāts paceļas bez domām drūmām!
Kā medu zieds, kā sulu bērzs
Dzejā sirdīm veldzi sniedzu arī es!

Klusējot

Ja es nesaku neko,
Tas nav tāpēc, ka nemīlu vairs,
Ar klusēšanu lūpas slēdzot,
Slāpēju uguni, kas manī kaist.

Ja es klusēju ilgi,
Tas nenožīmē, ka aizmirsis būtu,
Klusums bieži ir viltīgs,
Bet neesmu akmens, kuram nav jūtu.

Klusa mīlestība ir upe zem ledus,
Zem sniega kupenām aprakts zieds,
Un, lai cik ļoti es no tevis bēgu,
Pašam no savām jūtām neizvairīties...

Kāda jēga apšaudīt tevi
Ar mīlas vārdiem, kas nerūp tev?
Tos kā ugunīgas lapas aiznesīs vēji,
Taču vien dusmas tie spēs tevī dzelt...

Tāpēc nesaku es ne vārda,
Kad satiekamies, garām ejot,
Kaut manā sirdī vulkāns ārdās,
Es tevi atstāju mierā, klusējot...

Mazs brīnums

Vai es būtu vītusi lapa,
Kas rudenī zemē jau krīt?
Ja tā būtu, es tik un tā
Ar vēja spārniem trauktos pie tevis!

Es iekristu tavos melnajos matos
Kā maza, maziņa zelta sirds,
Kad rudens vēji vaigus tev sārto
Un pie logu rūtīm lietus bundzinieks sit.

Vai es pieliptu tava loga stiklam,
Lai tava meita to redz
Un no prieka iesaucas balsī diktā:
“Re, maza lapu sirsniņa spulgo kā zelts!”

Un varbūt tad viņa to ņemtu,
Liktu savā atmiņu kladē,
Lai tur noglabātu kā zeltu,
Jo lapa ir kā maza sirsniņa – tāpēc.

Es gribētu būt liepas lapa,
Kas saules zeltā staro kā maza sirds,
Lai dusētu atmiņu albumā tavā
Kā mazs brīnums, cerot, ka to neaizmirst...

Pasaulē saldākais vīns

Pasaulē saldākais vīns

Līst no tavām sārtajām lūpām,

Tas reibināt spēj un sildīt,

Un paglābj no domām rūgtām.

Pasaulē saldākais vīns

No tavu lūpu zieda kā avots plūst,

Tā straumes aiznes mani līdz

Uz paradīzi, kur nekas nešķir mūs.

Pasaulē saldākais vīns

Pat no elles paradīzē var celt,

Un tavs kauss ar to vienmēr pilns,

Bet katrs malks vairāk vērts nekā pasaules zelts.

Pavasara romantika

Pirmās sniegpulkstenītes sniedzot
Par zīmi, ka spelgonim beigas,
Pavasaris bildina ziemu,
No ledus važām izlauzties ūdeņi steidzas.

Lāstekas rībina kāzu maršu,
Dzied cīrulis debesīs,
Kur pavasaris ar skūpstu karstu
Ziemas baltumu aizskars, tas izkusīs.

Zaļas pumpuru mutītes smejas,
Saulstaru noskūpstītas,
Griežas sniegpārslas atvadu dejā,
Un ar zelta karuļiem lazdas piebārstītas.

Apzeltītās lazdas un pūpolus,
Briljantiņus, ko lāstekas raud,
Sniedz pavasaris, ziemei solot
Mīlestību kā saules gaismu – tik daudz.

Ziemei sudraba netrūkst, ne kristālu,
Ne balta samta, kas laukus vēl tērpj,
Taču lepnā princese tik un tā
Pavasara šarmam pretoties neiespēj.

Ak, pavasari, romantiķi drošais!
Tava saldā elpa reibina kā vīns...
Baltā līgavas kleitā ziema pošas,
Bet kā tu proti to ar ziediem izrakstīt!

Nepielūdzamais rīts

Rožainu vaigu atsedz rīta ausma,
Un zilais krēslas plīvurs dienai krīt,
Bet kā lai aizeju? – Man nav ne jausmas,
Kaut nepielūdzams sapni padzen rīts...

Kur gan man iet, ko iesākšu bez tevis?
Man šķiet – pat rozes rīta rasā raud...
Ak, aizmirst tevi neesmu es spējīgs,
Diena bez tevis man jau ir par daudz!

Pēdējā lāse izsīkst vīna glāzē,
Un tavu lūpu sārtumā tā kvēl,
Bet aiziet nespēju no tevis tāpēc,
Ka gribas veldzi tavu vēl un vēl...

Kas gan ir vīns pret tavu lūpu saldmi?
Kas zvaigžņu gaisma ir pret tavām acīm?
Ar piemilību tu pār mani valdi
Un maigi čuksti: “Kad tu atkal nāksi?”

Rožainu vaigu atsedz rīta ausma,
Un zilais krēslas plīvurs dienai krīt...
Man jāiet nu, bet ilgas šurpu traucas,
Un zinu es, ka atgriezīšos drīz...

Nevaru tevi aizmirst

Nevaru tevi aizmirst –
Cauri atmiņām viz tavs smaids,
To nesu sirdī kā zvaigzni,
Kuras gaisma nezudis vairs.

Viens mirklis un skatiens,
Kas liesmās dvēseli dedz,
Kā ar zelta valgiem sasien,
Un man no tiem vairs neizbēgt...

Cauri rudens lietum un sniegiem
Līdz tālajai Latgalei kājām,
Pa mežiem un purviem trauktos kā briedis,
Ja vien zinātu, kur tavas mājas...

Raugos zvaigžņotās debess tālēs
Aukstās, negulētās naktīs,
Līdz tumsa pamalē bālē
Un sapnis pārtop dziesmā rakstīts.

Pīlādžu vīns

Ak, pīlādžu vīns un dejas,
Kad rudens saulaini smejas!
Sirdi iepriecē vēlie ziedi un dzeja,
Un krāsainās lapas, kas lidinās vējā.

Griežas dejā zeltainas lapas un sārtas,
Pīlādžogu rūgtums sirdī kāpjas
Rūgtums pēc aizgājušās vasaras,
Bet atvasara tik īsa un tikai krāpjas...

Bet kas par to, ka nāk salna
Ar pirkstiem ledainiem ziedus raut?
Pēc pīlādžogu vīna rūgti saldā
Pat rudens vējš vairs neliekas auksts!

Un mēs kā sienāži, izsmejot salnu,
Kā pēdējie ziedi, kas tai sejā ņirdz,
Būsim pilni dzīvesprieka un vīnu malkot
Nepagursim, līdz aust pelēks rīts!

Mēs kā salnā pietvīkušās lapas
Dejosim ledainā vējā, līdz vajadzēs krist,
Nebēdājot, kāda nākotne taps,
Jo neviens nezina, kad būs pēdējais mirklis...

Pūpolu valsis

Vai dzirdi, kā bites dzied?
Pūpoli atkal dzied!
Pūpoli atkal dzied!
Laiks ir ziemai projām iet!

Ai, cik saldi bites san!
Sirdi ielīksmo tev un man,
Vai kaut kad vēl tā bites dzied
Kā martā, kad pūpoli dzied?

Pat, ja atkal kritīs sniegs
Un sniegpārslīņas valsi dies,
Pavasaris prom vairs neaizies,
Jo nu jau pūpoli dzied!

Nāc man līdzi, roku sniedz!
Tava plauksta manā sasildīsies!
Ir tik labi atkal kopā iet,
Kad, kā toreiz, pūpoli dzied!

Mandarīni tev

Kaut vaigos dzeļ ziemelis ass
Un baltā mijkrēslī dziest īsā diena,
Es nesu tev saulītes mazas,
Pa sniegotu ceļu brienot.

Ja ziemas saule aiz mākoņiem slēpjas
Un tās pieskāriens nesilda vairs,
Diena paskrien žigli kā ar slēpēm,
Arī man ceļā pie tevis ir solis naigs.

Katrs zeltvaizdis saulītes krāsā
Dveš saulainās dzimtenes smaržu,
Kas kā silts dienvidvējš glāsta
Un atspirdzina ar burvīgu garšu.

Kas man līdzī ir, vai tu zini?
Kāda brīnumputna zelta olas?
Nē, tie ir saldie mandarīni,
Katrs apaļš kā mēness šonakt tavā logā!

Ja aiz mākoņiem slēpjas saule
Un tās pieskāriens nesilda vairs,
Es nāku pie tavām durvīm klauvēt,
Man līdzī mazu saulišu ir vesels maiss!

Mans grēks

Mans grēks ir mīla pret tevi –
Tavs gredzens šķir mūs kā zelta žogs,
Taču šo sāpīgo velti
Es neatdošu neparko.

Nastu akmeņsmago kā kaķēnu maigu
Gribu uz rokām nēsāt un glāstīt,
Un, neļaujot sadzīt, ar asarām laistu
Kā dārgu rozi es sāpīgu vāti.

Savu grēku es nesu ar prieku,
Gatavs dzīvību savu pret indi šo mīt,
Kuras reibums visu pasauli man dara lieku,
Esmu grēcinieks, kas nevēlas tikt atpestīts.

Es zinu – šis ceļš nekur neved,
Zinu, ka šajā akā ūdens vairs nav,
Mani graudi izsēti klinšainā zemē,
Kur kā vēja ziedi vien ilgas un cerības aug.

Ja tu būtu burve

Ja tu būtu burve, vēl nenotiesāta,
Es brauktu ar tevi uz viena slotas kāta,
Es būtu tavs samtaini melnais runcis
Un drēgnās naktīs tev sildītu punci.

Vicinot astes vāli, pūkainu, liegu,
No lietuvēniem sargātu es tavu miegu,
Klusi apgaitā ietu samta čibiņās mīkstās,
Lai siera zagles pelītes bīstas!

Tad, kad tu ietu zāļu tējas vākt,
Es visur kā ēna būtu tev klāt,
Un, kad tu nogurtu senās grāmatās burties,
Es zinātu, kā tev likt smieklos iespurgties.

Bet, ja nu tu būtu burve, jau notiesāta?
Es kāptu ar tevi uz viena sārta,
Lai tad sajaucas mūsu pelni
Un abi sadegam vienādi melni!

Burves pirts

Kā bērza lapa ādai karstā pirtī
Tu esi pielipusi manai sirdij,
Un tādā kvēlē deg man sirds
Kā labi kurināta pirts.

Šo karsoni man neizdzīs
Ne zāļu slotiņas, ne karsta pirts,
Vien tu, burve, spēj to dziedināt
Un manu sirdi mierināt.

Ne ar krustu, ne ar pīlādžzaru
Sirds durvis nosargāt nevaru,
Tur nevar līdzēt neviens triks –
Tik un tā var burve iekšā tikt.

Es tagad degu tavā pirtī,
Kur pazaudēju savu sirdi,
Un vai no tās kas paliks pāri?
Ko gribi, to tu, burve, dari!

Tev pieder tagad mana sirds,
Un atņemt nevarēs to cits,
Kā mīkla esmu tavās rokās,
Un ko tev gribas, to tev veidot sokas.

Velnēns

Tu esi velnēns mazs,
Tev spīguļo acis kā smaragds,
Zaļas liesmiņas tajās dejo,
Tavām sārtajām lūpām smejojot.

Tavas lūpas kvēlo kā rubīns,
Taču es baidos tevi skūpstīt,
Jo tavu lūpu sārtums liekas tik karsts,
Ka, tām pieskaroties, apdegt var!

Aiz lūpām sārtajām katrs zobs
Kā vilcenei, kura grib kost,
Spīd sniega balts un tik ass
Kā Erota bultas gals.

Tavas matu pīnes kā nakts,
Tajās dus tumsas melnais samts.
Vai tu esi pati Spīdola,
Kas, mīļi smaidot, neko neapsola?

Tu esi velnēns mazs,
Un tevis dēļ man mulst prāts...
Tu esi velnēns, kas nozadzis manu sirdi!
Šos burvju valgus vairs nepārcirtīs...

Rudens noktirne Rīgai

Nolaižas nakts pār Rīgu,
Iedegas lampas pie operas,
Rudens vēji kailus zarus līgo,
Uz asfalta lokās ēnas kā nopērtas.

Čaukstošu lapu puteni
Dzeldīgi vēji griež Bastejkalnā,
Šie laupītāji zeltu atņēma rudenim,
Nu izģērbti koki dreb salnā...

Smeldzīgu melodiju
Pāri kanālam nes rudens vēji,
Kaut arī ledains lietus sijā,
Kāds tur spēlē šonakt, negulējis.

Šī melodija man uzbur tevi,
Atkal atmiņās staro tavs vaigs,
Kaut sapņus kā lapas aiznesuši vēji,
Un ziedi, salnā vītušie, neuzplauks vairs...

Šī melodija kā rudens vējš dzeldīgs
Līdz pašiem dziļumiem kož,
Kā vējš kaulos tā sirdī dur smeldzi,
Vecu rētu uzplēšot...

Ar skatienu urbju tumsas melno samtu,
Velti cenšoties saskatīt,
Kas gan tas tāds par muzikantu,
Kuram arī šonakt sāp sirds?

Čaukstošas lapas vējā dejo,
Mirgo mēness, vējā mākoņi skrien,
Bet kaut kur tumsā akordeons
Dzied: "Savās bēdās tu neesi viens!"

Cik ir pasaulē vientuļu siržu,
Kuras kā norautas lapas mētā likteņa vējš?
Par tām visām un naksnīgo Rīgu
Rudens vējiem līdzī dziedāšu es!

Melanolija

Nakts raud, līst asaras uz loga rūtīm,
Un vējā vecais koka rāmis vaid,
Dur atmiņas ar trulu nazi krūtīs,
Smeldz rēta, ko nav sadziedējis laiks.

Melnš kaķis uzlec, iecērt nagus krūtīs,
Īd balsī pārmetošā kā mazs bērns,
Tieši uz sirds ar visu svaru gūlis,
Un neklausa, kad viņu projām dzen.

Bet ārā nakts raud žēlā vēja balsī,
Un lietus asaras uz loga rūtīm līst,
Kā atraidīta dvēsele, kam salti,
Grib kaķis pieglausties pie manas sirds.

Dzen rudens naktis melnā bezcerībā,
Un arī dienas gaismu nedod daudz.
Kur esi, pazaudētā mīlestība?
Vējš mēda balsi, kura naktī sauc...

Suns kaimiņos dzied žēli vējam līdzī,
Un arī kaķis bērna balsī īd,
Man atliek viņu sev pie krūtīm sildīt,
Līdz no asarainām rūtīm tumsu padzīs rīts.

Kur tevi meklēt, mīlestība īstā?

Vai tevi meklēt piesmēķētos bāros,
Kur glāzēs pludo dzirkstošs, mākslīgs prieks?
Tur arī tavu viltojumu pārdos,
Bet ne ar to es vēlos pamosties...

Vai tevi meklēt skaļās diskotēkās,
Kur domas nosit monotoni ritmi?
Līdz ausmai noreibušā pūlī lēkāt?
Kā gan tur sadzirdēt var otra sirdi?

Vai tevi meklēt bezgalīgā dzelmē,
Ko paver ekrāns, krāsains, mirgojošs,
Kur sola apmierināt visas vēlmes,
Bet nekad nezini, kas īsts, kas noviltots?

Kur tevi meklēt, mana neatrastā,
Kur tevi meklēt, mīlestība īstā?
Vai mani gaidi tu zem palmām svešā krastā,
Vai tepat mūsējā, kur smiltis rodams dzītars?

Lai visu pārklāj sniegs!

Lai visu pārklāj sniegs!
Tā ap sirdi vieglāk tiek.
Lai pazūd visas bēdas
Kā puteņvēja dzēstās pēdas!

Lai sniegs ar vēju dejo tango,
Kad dvēsele kā jūra vētrā bango!
Skan sniegputeņa skarbā dziesma,
Noslāpē sirds karstās liesmas!

Lai par lāstekām top valgme plakstos,
Man ar rozes kātu sniegā rakstot
Zīmes, ko neizlasīs
Neviens uz zemes šīs!

Es teikšu tev: "Ardievu!"
Bet vējš man sejā metīs sniegu...
Kaut jel no manas sirds
Kā raksti sniegā dzēsts top viss!

Lai visu pārklāj sniegs!
Tā šobrīd vieglāk šķiet...
Lai pazūd visas bēdas
Kā puteņvēja dzēstās pēdas!

Aizmirst tevi

Aizmirst tevi un visu,
Ilgas, kuru dēļ sirds lūst...
Celt pie lūpām glāzi pilnu,
Līdz migla skatam pāri plūst...

Aizmirst tevi un visu,
Melnā tukšumā slīkt,
Lai manā atmiņā dzistu
Viss, kas zudis vai nepiepildīts...

Aizmirst tevi un visu
Būtu vien mirkļa māns,
Jo sirds, it kā pušu plīstu,
Atkal smelgs tik un tā...

Aizmirst tevi un visu –
Nē, manos spēkos tas nav,
Un es atmiņās grimstu,
Tās reibina kā pilns vīna kauss.

Atdodu tev

Savu mīlestību es atdošu tev,
Lai kā saules gaismā tā sasilda tevi,
Un es nelūdzu vairs neko sev,
Garām iespējas skrien kā lapas, ko nes vēji...

Es tevi apbērtu kā balts ķiršu koks
Ar ziedlapām manas mīlestības krāsā,
Ja vien brīnums tāds būtu man dots,
Bet es spēju kaisīt vien kvēlošas vārsmas...

Tā kā ogles, kas sasildīt spēj,
Lai tevi silda vārsmas šīs,
Kad ķirsim pēdējās lapas noraus auksts vējš,
Tās kā siltas ogles tu paņem sev līdzī...

Es vēlētos kļūt par sildošu gaismu
Un tevi glāstīt kā saules stars,
Kā zvaigzne, izdegot lēni, es sevi izkaisu,
Ziedlapās baltās kā ķirškoka zars...

Dāliju valsis

Tvīkst āboli un kvēlo pīlādžogas,
Dāliju ugunīs jau liesmo vecais dārzs,
Kur tevi gaidīju ar dālijziediem rokās,
Tik spilgti sarkaniem kā uguns sārts.

Sienāžu kapela, zem ziediem noslēpusies,
Mums pēdējo valsi spēlēja uz atvadām;
Kamēr viens otru sildījām ar skūpstiem
Tāpat, kā šodien, rudens vakarā.

Nozied vasara, un zelta rudens rūsē,
Līdz baltos sniegos ziema visu tin,
Un vecais dārzs vien uzticīgi klusē
Par to, ko atmiņa ar smeldzi min.

Ak, sienāži, kas nerimstoši spēlē,
Labi zinot, ka tos salnas elpa pļaus!
Ai, dālijas, kas deg kā liesmu mēles,
Kā gribot sasildīt, kad vakars top jau auksts!

Tāpat kā toreiz dālijās es raugos,
To kvēlē ceru sirdi sasildīt
Un skumjo valsi novakarē klausos,
Ko, paslēpies zem ziediem, spēlē sienāzis.

Šis valsis ierakstīts kā vecā platē
Ir manā sirdī, tur tas vienmēr skan,
Ne laiks, ne ziema spējīgi nav atņemt
Šo skaisto meldiju, kas pieder tev un man!

Es atnākšu ar rudens vēju

Es atnākšu ar rudens vēju,
Kas zelta lapas logā sveiž,
Kad lietus vēsas lāses sēj,
Lai pie manas sirds tu vari sildīties.

Es atnākšu ar rudens lietu,
Kas bungo sonāti uz palodzēm,
Lai tumšo nakti skaistā sapnī viestu,
Līdz rīta blāzma logā kvēl.

Es atnākšu, kad lapas kritīs
Un zelta liesmās kļavas degs,
Lai dalītos ar sauli sirdī
Un kopā ziemu uzvarētu mēs...

Bumbieru zvaniņi iezvana rudeni

Jau rudens elpu jūt dārzā,
Kur vecā bumbiere līkst,
Un katrā māmuļas zarā
Resnvēderis bumbierēns tvīkst.

Šie zeltainie bumbieru zvani
Rudeni ieskandē klusi,
Lai kā mums gribas sevi mānīt,
Dzērves jau laižas uz dienvidu pusi...

Šos zeltainos bumbieres bērņus,
Kas pilni ar vasaras saldmi,
Es gribu salasīt grozā, lai tev nestu,
Pirms tos noplūc rudens vēji salti.

Augu vasaru krājuši sauli,
Bumbieri, saldi kā medus,
Kad jau salnā sudrabo lauki,
Tev dāvinās jaunus spēkus.

Vasaras beigas zelta bumbieri zvana,
Krītot dārzā, bungo skumju maršu,
Bet mums vēl saules nav gana,
Un to sakrājuši augļi ar medaino garšu!

Kaut rudens elpu vēsu jūt dārzā,
Kaut dzērvju dziesma sauc uz dienvidu pusi,
Es rudenī nāku pie tevis vasaru dāvāt.
Vai dzirdi, kā bumbieru zvaniņi nozvana klusi?

Ļauj man tevi sasildīt rudēna naktīs!

Ļauj man tevi sasildīt rudēna naktīs,
Kad lietus ar vēju duetā spēlē,
Naktīs, kas tik tumšas kā tavi mati,
Kad, gaišs, kā tava seja, man logā smeļ mēness!

Ļauj man tevi sasildīt rudēna naktīs!
Kad lietus ar vēju romanci spēlē!
Lai zeltains kā dienvidu saule glāzēs viz baltvīns
Un kamīnā liksmi deļo uguns mēles!

Ļauj man tevi sasildīt rudēna naktīs,
Kad vējš pēdējās lapas met logu rūtīs
Un lietus bungo vēja dziesmai takti!
Tevi vairāk par vīnu reibinās mani skūpstī...

Koristei

Balta kā ūdensroze
Tu ziedi savā svētku blūzē,
Kā sniegota kalna kore,
Mēness, kura spožums nesarūsē.

Pāri Mežaparka koku galotnēm
Kā putns uz debesīm traucas tava balss,
Viena no tūkstoš balsīm, kuras nes
Dziesmās ietverto vēsti, lai dzird Dieva auss.

Kā simtiem upes, kas satek jūrā,
Simtiem balsu šo vēsti nes:
“Cilvēces gara bagātību pūrā
Viz arī mūsu tautas devums, mūsu dziesmu pārles!”

Bet kā starp simtiem pasaules vietu
Tikai vienu par mājām var saukt,
Tā es pūlos korī izšķirt balsi vienu –
No tūkstoša vajadzīgs man ir viens vienīgs grauds...

Nē, no veseluma neizšķirt daļu,
Un kādēļ gan gribu to nodalīt?
Šai vienai balsij pats dziesmu kaļū,
To kā ar mazu veserīti kaļ mana sirds...

Dziesma, kas nebeidzas

Spēlē, vējš, man šo brīnišķo dziesmu,
Kas nekad nebeidzas un neapnīk!
Uzpūt manā sirdī ilgu liesmu,
Lai kā ceļazvaigzne dvēselei naktī tā mirdz!

Nes šo dziesmu pāri mežiem un upēm,
Pāri pilsētai svētku ugunīs!
Tad, žigli kā septiņjūdžu kurpēs,
Ceļu šī dziesmiņa atradīs.

Lai šī dziesma skar dvēselei stīgas,
Pēc kuras mana dvēsele alkst,
Svētku ugunu apmirdzētajā Rīgā,
Kur pretī vakara zvaigznēm ceļas kāda balss.

Un reiz šīs lūpas dziedās manu dziesmu,
Skandēs reiz manas vārsmas šī balss!
Es sagaidīšu to svētku dienu!
Spēlē, vējš, melodiju senu, kurai nav gals!

Liepziedu blūzs

Silts un maigs jūlija vējš
Atkal ieskrien pa logu manu,
Saldu liepziedu smaržu nes
Un melodiju, ko bites san.

Silts un maigs jūlija vējš
Reibinoši smaržo pēc liepziedu medus...
Par ko gan liepās tik saldi dzied bites?
Vai par mīlestību, kura nekad nerūs?

Kā bites krāj medu, mēs atmiņas krājam,
Lai tās palīdz izturēt aukstāko ziemu,
Jo silda mīlestība, kas sirdī rod mājas,
Kaut smeldze kā bite reizēm sirdī iedur...

Apreibina mani siltais jūlija vējš,
Un liepu ziedos skan kluss bišu blūzs...
Pagātnē nevaram atgriezties mēs,
Bet gaišas atmiņas vienmēr spēcina mūs!

Man būs jāaiziet

Austot rīta gaismai,
Zvaigžņu sudrabs rūs,
Nakts burvība kā sapnis gaist,
Un diena izšķir mūs.

Vai arī mīlestība
Ir gaistoša kā sapnis,
Kaut sirds, tās piepildīta,
Kā vīna glāze pāri līst?

Bet varbūt mīlestība
Ir kā mēness debesīs,
Kas naktī skaidrā, zilgā
No jauna uzausīs?

Nāc, paraugies vēl laukā,
Pirms nakti diena klievē,
Kā no spulgā mēness trauka
Sudrabainu gaismu Dieviņš lej!

Kad sārto ausmas vīnu
No saules pokāla rīts lies,
Tu jau zini, es jau zinu,
Man būs jāaiziet...

Manas sirds dziesma

Manas sirds dziesma ir par tevi,
Un spēlmani sauc – Mīlestība...
To man ausīs dzied rudens vēji,
Un šī dziesma pat drēgnumā silda.

Kas par to, ka auksts rudens lietus
Mērcē līdz ādai, vējš pātago seju?
Es nesu sirdī šo brīnišķo dziesmu,
Un tā man dod spēku, cauri lietavām ejot!

Rudens vakaru tumsa drēgnā
Man pat mīlīgi samtaina šķiet,
Kad laternu gaismā dejo ēnas,
Man pašam arī gribas līdzī diet!

Iztālēm logi lej zeltainu gaismu,
Kā laipnas acis mirkšķina man,
Kad gan vēl šo tumšo laiku
Redzējis esmu tik skaistu?

Manas sirds dziesma ir par tevi,
Tā visu liek ieraudzīt citā gaismā,
Gaismā, kuru manī tu iedegt spēji,
Un visu labo manī tā raisa!

Dvēseles balss

Tu esi mana dvēseles balss,
Jo ar tavu balsi dzied mīlestība,
Un ko gan spēj tumsa vai sals,
Ja sirds ir apgaismota un sasildīta?

Arī tad, ja tev neesmu līdzās,
Ja vienu no otra mūs šķir attālums,
Tik un tā mana dvēsele sildās
Tajā gaismā, kas no tavējās plūst.

Starp divām pilsētām, baltiem plašumiem pāri
Manas ilgas pie tevis trauc,
Par ziemeļvēju žiglāki ir domu spārni,
Un ar tevi sirdī man nevar būt auksts.

Domas laidīšu pa vējam

Es drūmās domas laidīšu pa vējam,
Lai aiznes prom kā novītušas lapas,
Ja satikšu es tevi, dienas gaitās ejam,
Tev manas lūpas vēsu smaidu dāvās.

Un sastings asaras kā lietus lāses,
Ko sala elpa ledus pērlēs vērš,
Neviens to nepamanīs, ja man sāpēs,
Vien reizēm brīnīsies, kādēļ skan melniņš sērs...

Tie ziedi, kurus nožņaudz aukstā salna,
Tie medu nedos, augļus nenesīs,
Bet ceļš reiz atkal vedīs saules kalnā,
Kur atkal ausīs rožains maija rīts!

Dzejas vārdi kā lapas

Dzejas vārdi kā zelta lapas
Liesmainā rudenī krīt...
Vai šie vārdi spēs ceļu atrast
Pie tavas noslēgtās sirds?

Vai paliks dvēsele kaila
Kā pelēks koks ledainos vējos,
Kad pēdējās lapas izkaisa,
Tās veltīgi rudenī sējot?

Vai šie vārdi sasniegs tavu sirdi,
Spēs to ar siltumu piepildīt?
Vai iedegs tevī gaišu dzirksti,
Vai paliks tikai vārsmas un viss?

Dzejas vārdi kā zeltainas lapas
Liesmainā rudenī krīt...
Vai viņas krīt velti, tāpat,
Vai jaunā gaismā mums uzausīs rīts?

Es tev sūtīšu sarkanu rozi

Es tev sūtīšu sarkanu rozi,
Neparakstot savu vārdu,
Lai tu pati vainīgo rodi,
Nesaņemot norādi citu nekādu.

Es tev sūtīšu sarkanu rozi,
Kas kvēlo kā tavas lūpas,
Kuras bez vārdiem prot laimi solīt,
Kārdinot kā ogas, vēl nenoplūktas.

Es tev sūtīšu sarkanu rozi,
Lai tā runā bez vārdiem – kā tavas lūpas,
Un, ja būšu spēris aplamu soli,
Tikai tu redzēsi mani klūpam...

Gribu, lai tu manu sarkano rozi
Savos tumšajos matos spraud...
Mazliet ceru tavu prātu grozīt,
Bet, ja vien iepriecināšu tevi – arī tas būs daudz...

Iesim pretī vakara blāzmai

Lai vējā dejo pārslas
Un āres pārklāj sniegs,
Kad vakarblāzmā sārtā
Baltā diena dzied!

Ai, cik man ir silti,
Kad varu tev līdzās iet,
Un katrs pavadītais mirklis
Šķiet tik balts kā sniegs!

Cauri zilai krēslai un putenim baltam
Rožaina blāzma aicina mūs,
Kad, spītējot ziemelim saltam,
Mūs abus sasilda skūpst.

Iesim pretī vakara blāzmai,
Kas aiz eglaines aicina mūs!
Man šķiet pat ziemelis maigs,
Ja varu tavu plaukstu just!

Grēks

Kad apses zarā līganā
Smej pūce tā kā spīgana,
No manām acīm aizbēg miegs,
Un gribu es pie tevis skriet.

Kad gaudo vējš kā pamests suns,
Dvēseli sauc purvā malduguns
Pie tavu acu zaļām liesmām,
Kas atkal manā prātā ienāk.

Kad melnā debesjumā mēness kvēl
Tik nosarcis kā ābols vēls,
Es domāju par augli svešā dārzā,
Par lūpām tikpat koši sārtām.

Kaut zinādams, ka tas ir grēks,
Es vēlos tavu lūpu saldmi dzert
Un tīties tavu matu zīdā,
Līdz ausma nakti klievēs rītā...

Uzzīmēju sirsniņu

Es uzzīmēju sirsniņu,
Garām ejot, uz tava loga,
Tādu – pavisam maziņu,
Nezinot, vai gribu, lai pamani to.

Es uzzīmēju sirsniņu bikli
Uz drēgnajā rītā norasojuša
Tavas istabas loga stikla
Un aizlavījos prom klusi.

Es uzzīmēju sirsniņu,
Bet vai tu to pamanīsi?
Varbūt ar savu smalko pirkstiņu
Man atbildi uzrakstīsi?

Es uzzīmēju sirsniņu...
Varbūt, ka tur nevajadzēja?
Ak, patiešām es nezinu,
Bet man to gribas ik reizi, kad garām eju...

Iesim spēlēties sniegā!

Iesim spēlēties sniegā
Kā divas jaunas lapsas!
Ļausimies ziemas priekam,
Nebēdājot, ka drēbes slapjas!

Pikosimies kā bērni,
Vārtīsimies kupenās!
Pēc tam baudīsim lēni
Karstu tēju ar medu kā senāk...

Pieglaudīsimies cieši viens otram,
Uz dīvāna sildīsimies,
Priecādamies, kā dārzu rotā
Aiz loga vēl krītošais sniegš.

Kad zilā krēslā pārslas dejos,
Vakara sārtumam nodziestot,
Es lasīšu tev skaistu dzeju
Par mīlas rozi, kas nevīst pat sniegos.

Divas sirdis

Sārtas rožu ziedlapiņas
Iekrīt baltā sniegā,
Sārtas rožu ziedlapiņas
Ar pārslām griežas dejā liegā.

Sirds nojauš pavasari,
Spītējot sniegputeņiem,
Nāc, mīlā, tu arī
Kā sniega pārsla dejā griezties!

Vai tu arī dzirdi,
Kā vienā ritmā sitas
Mūsu abu sirdis
Šai baltā ziemas rītā?

Nāc, pie manām krūtīm sildies,
Tev vaigi tvīkst kā ziedlapiņas,
Nāc droši, nesabīsties,
Neizkusīsi kā sniegpārslīņa!

Mums vienā ritmā klauvē sirdis,
Dejā kļūs abiem silti,
Viens otrā uzturot dzirksti,
Dejosim kopā ilgi!

Valentīndienas romance

Pagalma sniegā es zīmēju sirdi,
Zīmēju leduspuķēs uz loga rūts;
Kad pienāksi pie loga un ieraudzīsi,
Tev bez vārdiem skaidrs viss kļūs.

Liesmo putenī sarkanās rozēs,
Gaidot, kad tu tās ieraudzīsi,
Cauri putenim ziedus nesu tev es,
Lai to košums aizdedz tavu sirdi...

Stāvu salā pie tava loga
Un kā putniņš klauvēju es,
Lai varētu ielikt tavās rokās
Liesmaini sarkanās rozēs.

Kad baltajā ziemas rītā pamodīsies
Un logā vērsies tavš skats,
Tevi apžilbinās balts sniegs
Un rozēs, liesmaini sarkanās.

Ak, mosties! Logā, cauri sirdij,
Kuru leduspuķēs uzzīmēju es,
Tu ieraudzīsi, cik brīnišķīgi
Uz baltā fona liesmo sarkanās rozēs.

Mosties, celies un laid mani iekšā,
Lai varu šīs rozēs tev dāvināt,
Lai varu redzēt, kā tev acis mirdz priekā,
Jo neko skaistāku nezin mans skats!

Valentīna dienas pēdās

Valentīna dienas pēdās
Kvēlo sarkanas rožu ziedlapiņas,
Pēdās, vēl puteņa neizdzēstās,
Ar ziedlapām sajaucas sniegpārslīņas.

Putenis dzēsīs visu, arī sirdi
Uz tava loga rūts,
Bet nekas neizdzēsīs mirkļus,
Kad tu sildījies pie manas krūts.

Ar karstu elpu uz stikla
Dārzā, kurā leduspuķes plaukst,
Rakstīts mūsu stāsts, bet kā silda
Mūs atmiņas kvēlās, kaut ārā tik auksts!

Valentīna dienas pēdās
Kvēlo sarkanas rožu ziedlapiņas
Kā pasakaini rubīni, kuru vērtas
Ir mūsu kopīgās atmiņas...

Vakars kluss

Cienu apsedz vakars kluss,
Krēslas plīvurs aizklāj logus,
Svešām acīm noslēpj mūs,
Lai neviens šeit neatrod.

Cienu apsedz vakars kluss,
Iesēj zvaigžņu puķes debesīs,
Dienas gaisma žigli kūst,
Skat – jau drīz tā nodzisīs.

Cienu apsedz vakars kluss,
Tajā šķiet pat mūsu elpa skaļa,
Vienā ritmā sirdis pukst
Kā pulksteņi, kas laiku samāļ..

Cienu apsedz vakars kluss,
Viens vakars, kas vēl dāvāts mums...
Un diena sārtā blāzmā kūst
Kā avenkrāsas saldējums...

Vārdi ir kā rudens lapas

Vārdi ir kā rudens lapas –
Vējš tos ātri aiznes līdzī,
Bet, ja tīci, ka tie īsti,
Sirdi var tie sasildīt.

Vārdi ir kā kļavu lapu kvēle –
Siltu pavardu tie neaizstās,
Bet, kad rudens vēji spēlē,
Sirds tev tajos sasildās.

Vārdi ir kā liepu lapu zelts –
Bagāts ar tiem nevar tikt,
Taču spēku tajos smelt
Var tava nogurusī sirds.

Vasaras sveiciens puteņa vējos

Rožains kā rīta saule,
Izsmejot novembri vēlo,
Sarmotas ābeles auklētis,
Vientulis ābols zarā kvēlo.

Augļa vaigi, pietvīkuši salā,
Atgādina man tavējos,
No vasaras, kura sen galā,
Ābols sveicina puteņa vējos.

Vai nāks sarkankrūtīši ciemos,
Vai zīdastēm būs mielasts gards?
Varbūt melnajiem strazdiem, kuri šeit ziemo,
Taupa cienastu šo vecais dārzs?

Sniegs tērpj ābeli villainē baltā,
Lai viņai nebūtu auksti,
Bet es Adventa vakarā saltā
Gribu steigties pie tevis ar ābolu plaukstā.

Lai piedod man spārnotie draugi!
Es pats pie tevis skriešu kā spārnots,
Kaut vaigos dzeļ vēji auksti,
Jo rudens pēdas aizsnieg un ziema jau vērtos.

Es steigšos pie tevis ar ābolu pēdējo,
To sildīdams savās plaukstās,
Pie tavām durvīm puteņa vējos
Pieklauvēšu...vai ienākt man ļausi?

Adventa vakars

Baltās villainēs priedes un egles
Ir saposušās šodien,
Vēl pilādzim deg sārtas krelles,
Bet ar bērzu baltumā sacenšas sniegs.

Spulgo Adventa gaismiņas logos,
Zilā vakara krēslā tīts ceļš,
Pa kuru pie tevis man soļot,
Kad ausīs liksmi dzied ziemeļvējš.

Drīz nakts un putenis nodzēsīs dienu,
Brīnišķo dienu, kad leduspuķes zied logos,
Man pa baltu sniegu pie tevis brienot,
Kad vakars sēdina zvaigznes ceļmalas kokos.

Cauri bērzu zariem man mirkšķina zvaigznes,
Bet Adventa sveces māj no tava loga,
Un to gaismiņai sekot izvēlos es,
Izbaudu mirkļus, pirms pieskaros zvana pogai...

Akmens eņģelis

Man patīk staigāt vecajos kapos,
Kad zelta lapas, čaukstēdamas, krīt,
Padzisušus uzrakstus lasot,
Kad dzestru elpu man sejā dveš rudens rīts.

Uz apsūnojuša kapakmens
Vēja norautas lapas krīt,
Šeit atdusas kāds jau sen,
Laikam neviens nenāk apraudzīt?

Zaļo sūnu samts – vienīgā rota,
Kad nekrīt zelta lapas vai sniegs,
Kas aizmirsto kapakmeni rotā,
Jo šeit ziedus vairs neliek neviens.

Akmens eņģelis nolauztu spārnu
Un sūnu zaļām acīm
Ar bēdīgu skatu noraugās mani,
It kā gribētu kaut ko sacīt...

Es raugos akmens eņģelim pretī,
Skaistajos vaibstos, ko radījis tēlnieks,
Kamēr man rudens vējš dzeldīgs
Lapas kā mazas zelta sirdis pie kājām sviež.

Pēkšņi ieraugu papīra vīstokli
Akmens plaisā pie eņģeļa kājām!
Vēstule? Kuram? Gribas izlasīt,
Bet vēstules svešas jau nepieklājas...

Svārstīdamies, es pastiepu roku,
Domāju: "Nolikšu pēc tam vietā"
Taču, vīstokli atritinot,
Nespēju izlasīt es tur neko...

Kas tā par valodu? Armēņu, gruzīnu?
Varbūt grieķu vai asīriešu?
Tādu alfabētu es nezinu,
Vīlies, vēstuli atpakaļ lieku.

Kas to lai zina, vai vecajos kapos
Vēstuli meklēs kāda mīloša sirds?
Lai paliek slēptuvē, kamēr atrod
Un izlasa tas, kurš to sapratīs.

Nu akmens eņģeļa rasantās lūpās
Man liekas pavīdam laipns smaids...
Jā, šai vēstulei jāpaliek turpat,
Lai eņģelis to sargā, šurp nenākšu vairs.

Balona deja sniegputenī

Balons, maigi rožains,
Kā maijā plaucis ābeļziņš,
Uz baltā fona tik košs un skaists,
Dejo saltā vējā, kad virpuļo sniegs.

Balons gluži kā pietvīcis salā
Šajā aukstajā dienā man šķiet...
Vai kāds to aizmeta pa roku galam,
Jo bija apnicis kādam, jo lieks?

Balons dejo piesnigušā pagalmā,
Tik rožains kā meitenes lūpas
Gulošas skaistules sejā sniegbaltā,
Kā nevainīgas lūpas, kas vēl nepazīst skūpstā.

Balons maigas mīlestības krāsā...
Vai to kādam nozaga ledainais vējš?
Vai balons ir daļa no skumja stāsta?
To uzzināt gribētu es.

Atnāc šovakar!

Atnāc pie manis šovakar,
Kad saules rietā debesis sarkst
Kā kļavu lapas, salnas noskūpstītas,
Tvīksim arī mēs abi līdz rītam!

Atnāc pie manis šovakar,
Kad man vējā pie loga sit ābeles zars,
Grib savus pēdējos sārtvaidžus sniegt,
Tos kā pūdercukurs rotā pirmais sniegs!

Atnāc pie manis šovakar!
Galdā būs aveņu vīns, ļoti gards,
Un pēdējo dāliju sārtums vāzē
Sacentīsies ar vīnu mūsu glāzēs.

Atnāc pie manis šovakar,
Man kamīns iekurts, jau gluži karsts!
Es sildīšu tevi līdz rītam,
Kad pietvīks debesis, sala noskūpstītas!

Cik labi!

Kā norautas lapas vētrā,
Kuras vēji mētā,
Klīst pasaulē sirdis
Un meklē, kur silti.

Rudens lietus un sniegs
Kopā sajaukti tiek,
Krīt zari, vēja laužti,
Dreb dvēseles, viņām auksti.

Tumsa, aukstums, baidas gaudas
Kā atraidīto dvēseļu raudas,
Uz skrejošiem mākoņiem rēgi jā, jās,
Pasaule ligojas kā kuģa klājs.

Bet tu pieglaudies man ciešāk, mīļā,
Ienirsim sapņu pasaulē dziļāk!
Ai, cik gan tas ir labi,
Ka viens otram šonakt esam abi!

Man vajag tik vien

Man vajag tik vien,
Lai tu atceries mani,
Kad aiz loga zils vakars dzied,
Un ar šo domu man tīk sevi mānīt,
Kaut zinu, ka visi ceļi pie tevis man ciet...

Man vajag tik vien,
Lai tu domā par mani,
Kad zvaigžņu actiņas spodras ver nakts,
Tad es arī nejutīšos viens,
Kaut samtaina tumsa manus logus klās.

Man vajag tik vien,
Lai tu reizēm sapņo par mani,
Kad tevi miegā noskūpstīs mēness bāls,
Jo, kā viņš tevi tikai ar stariem spēj sniegt,
Tā es tevi ar domām – tām neviens ceļš nav tāls...

Madonnas smaids

Tu esi kā madonna dievišķā gaismā,
Tik starojoša, smalka un skaista,
Tevī raugoties, visas bēdas aizmirst sokas,
Kad uzsmaidi tu un tavs bērns tev uz rokām.

Kaut itāļu mākslinieks būtu es
No Venēcijas vai saulainās Florences!
Kaut jel Dievs man tādu talantu dotu,
Lai es tevi kā Rafaēls madonnu uzgleznotu!

Tad svētbildei baznīcā būtu tavi vaibsti,
Un gadu simtiem priecātos ļaudis, cik skaisti
Uz altāra gleznas rotājas tavs smaids,
Kas, laikmetiem aizejot, neizgaist.

Raugoties, kā tu smaidi ar bērnu uz rokām,
Atkāptos grūtdieņu raizes un dvēseles mokas,
Tavs gadsimtos nezūdošais skaistums un smaids
Būtu kā pierādījums Dieva mīlestībai, kas neizgaist.

Cilvēkiem neapniktu tevī raudzīties,
Jūtot, ka ar tavu daili viņus uzrunā Dievs,
Viņi skaistumā pasmeltos ticībai spēku,
Lai dzīves grūtības vieglāk izturētu.

Meklējot tavai sirdij atslēgas

Ja es būtu arābu sultāns,
Manā harēmā nebūtu tūkstoš sievu –
Viņu skaistums būtu vienaldzīgs man,
Ar visu zeltu un pērlēm apbērtu tevi vienu.

Ja es būtu Kazanova,
Nekļīstu apkārt pa Eiropas ārēm,
Jo zinātu – visā pasaulē nav(a)
Nevienas, kas var tevi pārspēt.

Ja es būtu Feidijs, dižais grieķis,
Es nedarinātu marmora dievieti,
Jo visi mākslas darbi ir nieki
Pret tevi – mūsu zemes sievieti.

Ja es būtu Leonardo no Florences,
Luvru greznotu tava seja,
Un, ja Bēthovens būtu es,
Tevis dēļ dzimtu simfonijas nevis dzeja.

Bet es neesmu itin nekas,
Tikai puisis, kurš velta tev vārsmas,
Meklējot tavai sirdij atslēgas
Ar vārdiem, kas dvēseli glāsta.

Mīlestību nevar...

Mīlestību nevar apēst,
Taču mēs to ēdam,
Kad pie kopīgas maltītes,
Kas ar mīlestību gatavota, sēžam.

Mīlestību nevar izdzert,
Taču, kad mīļas rokas pasniedz, mēs dzeram,
Tā ir ūdens malkā, kad kveldē bula spelts
Un karstā tējā, kad pūš saltas vētras.

Mīlestību nevar izlasīt,
Taču dzejas vārsnās tā rakstīta ir,
Un to, kas tajās patiess un īsts,
Vienmēr tev pasacīs sirds.

Mīlestību nevar noklausīties,
Bet mīlestību sadzirdēt var,
Kad serenādi vai romanci dzied,
Ja mīlestībā radīts ir skaņdarbs.

Mīlestību var patērēt,
Taču vai to var iztērēt?
Varbūt tad, ja to tikai patērē?
Arī dārzu vajag laistīt un sēt...

Ziedonis sauc!

Ārā nemaz vairs nav auksts,
Pureņu zeltā viļņojas lauks
Un uz mielastu tauriņus sauc...
Vai tu redzi, mans draugs,
Vai tu dzirdi, mans draugs?
Mūs ziedonis, ziedonis sauc!

Plūmes un ābeles plaukst,
Baltas un rožainas ziedlapas vējš jauc,
Un uz mielastu dārzs bites sauc.
Vai redzi, cik ziedos bišu ir daudz?
Vai dzirdi, cik melniņš tām salds?
Mūs ziedonis, ziedonis sauc!

Aiz loga skan strazda balss,
Vēsta, ka ziemei jau gals,
Un arī mums to izbaudīt ļauts!
Mūs ziedonis sauc, mūs ziedonis sauc!
Vai tu dzirdi, kā ziedonis sauc?

Vai laimei vajag daudz?

Vai gan laimei vajag daudz,
Ja līdzās ir mīļš dzīvesdraugs?
Paiet naktis, vienam otru sildot,
Un dienas, vienam otra vēlmes pildot.

Aust abiem kopā rožains rīts,
Deg zila liesmiņa uz plīts,
Nav žēl pārtraukt klejot sapņu ceļos,
Ja vārīt kafiju tev ceļos.

Pēc darba žigli mājup skreju,
Lai tevi gaidītu ar saldu tēju,
Un pret šo mājas rutīnu
Es nemainītu neko, pat zeltu, rubīnus!

Jā, zinu es, ko vajag vēl –
Trešo, ko abiem izauklēt,
Lai ir, kam dziedāt šūpuļdziesmas,
Kā dziedāja mums bērnu dienās.

Vai gan laimei vajag daudz,
Ja līdzās ir mīļš dzīvesdraugs?
Vien to, lai galdā netrūkst maizes,
Lai netuvojas slimības un raizes.

Vai sadegs mana sirds?

Vai tavu acu liesmās
Sadegs mana sirds?
Vai tās kā atvari nes briesmas,
Kur mana dvēsele noslīks?

Vai varbūt tomēr gaisma,
Kas tavās acīs mirdz,
Nav malduguns vien skaista,
Bet ceļazvaigzne, ko meklē sirds?

Tavs skatiens salds kā medus
Un reibina kā vīns,
Tas saldēt var kā ledus
Un kā saule sasildīt!

Tavs skatiens dzeļ kā bite,
Un tas kā čūska žņaudz,
Manām asinīm liek straujāk ritēt,
Kad liekas – ausīs vilciens klauudz...

Vai tavu acu liesmās
Sadegs mana sirds?
Ar cerībām veru to priekam,
Bet tu jau vari tajā brūces cirst...

Vientulības ielāps

Jā, mīlestība liek zaudēt kaunu –
Tas prātam līdzī projām skrien,
Bet, vai, kļūstot par klaunu,
Mīlestību guvis ir kaut viens?

Var teikt, ka liesmās tērauds rūdās
Un skanīgs top māla trauks,
Par pieredzi nosaukt kļūdas
Un citur iet, grābekļus lauzt...

Ja tu izvēlēšies palikt,
Kā karogu savu jūgu nest,
Vai tādēļ būsi sev laimes zaglis
Un tavs mūžs – vien graša vērts?

Aiziet vienmēr ir vieglāk,
Bet vai vienmēr pareizāk?
Ar brīvību vientuļais lielās,
Bet ja nu tā ir vientulības ielāps?

Vilciena dziesma

Iztālēm rībina vilciens,
Viņa bazūne cauri naktij sauc,
Un arī mana dvēsele kliež,
Grib ar vēja spārniem tev pretī traukt.

Rit mirkli, sekundes kā lietus lāses,
Kas naktī pret asfaltu šķīst,
Un es skrienu, man vajag paspēt,
Gribu ātrāk tevi ieraudzīt!

Kā mūzikas instrumentu
Spēlē vilciens dzelzceļa sliedes,
Ritma sitienus skaitu kā ubags centus,
Un katrs manu gaidu liesmu kvēlāku iededz.

Ak, straujā, dedzīgā vilciena dziesma
Ar manu sirdi vienā ritmā spēlē!
Sirdī arvien karstāka top gaidu liesma,
Vēl mirklis, un es varēšu tev labu vakaru vēlēt...

Zelta atslēdziņa

Kur atrodama zelta atslēdziņa,
Ar kuru laimes durvis vērt?
Nejautā, vai tā zvaigžņu ziņā –
Tev spīdekļi neatbildēs.

Ķirsis katru gadu nozied balts,
Kā sniegs tev matos ziedi krīt,
Bet sirds vienalga atkal alkst
Pēc tā, kas sen jau aizgājis.

Cik salna nokož ķiršu ziedus
Un cik par vēja ziediem sauc!
Bet tik un tā, kad ziema paiet,
Plaukst ķirsis atkal sniega balts!

Tik un tā ķirši katru gadu zied,
Bet mīlestība nekur neaiziet,
Ja tava sirds nav slēgta ciet –
Tā atkal strazda balsī dzied!

Tur ir tā zelta atslēdziņa,
Tur mīt viss laimes noslēpums,
Un tur no burvestības nav ne miņas –
No ķirša mācīties ir jāprot mums!

Zvaigžņu tilts

Pie tevis aiziešu pa zvaigžņu tiltu,
Kad zila tumsa zemi klās
Un Sniega mātes baltos miltus
Vairs puteņvēji nesijās.

Tu sniegā neredzēsi manas pēdas,
Kad sauli aizdegs rožains rīts,
Vien maigas eņģeļspārnu vēdas
Tava piere miegā sajutīs.

Pie tevis aiziešu pa zvaigžņu tiltu,
Jo man ir tikai sapnī ļauts
Tev dāvāt savus glāstus siltos
Un tevi man pie krūtīm kļaut.

Vecgada vakara idille

Smaragda zaļās eglītes zaros
Šūpojas zeltaini mandarīni,
Vēlīnos ābolus, rubīna sartos,
Mēs pakārsim zeltvaidžiem līdzās.

Smejas brūni piparkūku rūķi,
Spīdina tumšas krustnagliņu acis,
Vecais pulkstenis skaita sekundes klusi,
Un mēs gaidām, kad viņš divpadsmit sacīs.

Tik klusi kā sniegpārslas krīt,
Kā sals pāri upei ceļ ledus tiltu
Jaunais gads pienāks jau ļoti drīz,
Un mūsu dvēseles cerībās sildās.

Rīt baltā sniegā mīsim jaunas pēdas
Un rakstīsim jaunu stāstu,
Cerot, ka zudīs vecās raizes un bēdas,
Piepildīsies vēlmes, kas deg sirdī karsti.

Vien sapnī

Smej logā mēness, ir zila nakts,
Mākoņu kuģiem signalizē zvaigznes,
Tumši zilajos debesu plašumos tāls
Ceļš ir sapnim, kas mani prom aiznes.

Ar mākoņu kuģi, kam sudraba buras
No gaismas ir noaudis mēness,
Es burāju tumšajās debesu jūrās,
Lai pie tevis mani sapnis aiznes.

Manas ilgas pēc tevis naktīs laupa miegu,
Un tikai sapnī mieru varu gūt...
Savu dzīvi, it visu, kas mans, es tev sniegtu,
Ja vien varētu nomodā līdzās tev būt...

Kam man dzīvi bez tevis?
Ir laime vien sapnī,
Vien tumšzilā naktī tev līdzās būt ļauts,
Kā reibinoši smaržīgs ziedu vītenis sapin
Mīlestība, kura vien sapnī var plaukt...

Vēlziedes

Vēlziedes rudenī plaukst,
Kad lapām nosarkt liek rītavējš auksts,
Vēlziedēs iemājo zemes spīts,
Kad vasarai rekviēmu spēlē sienāzīts.

Vēlziežu zilās kleitas
Rudens vējā plīvo, mājot vasarai sveikas,
Vēlziedes negrib pat salnā vīst,
Rudens saules vēsajos glāstos tās uztur spīts.

Lai jau dzērves ceļadziemu dzied!
Vēl manā dobē galviņu ceļ vēlīns zieds!
Un kā vēlziede manā sirdī nevītīs
Cerība, kas turpina skanēt kā spītīgs sienāzīts!

Laime ir kā sniegs

Laime ir kā sniegs –
Pēkšņi atnāk, projām iet,
Vien darbs, kas padarīts,
Nemūžam nezudīs.

Laime ir kā zieds –
Novīst salnas liekts,
Vienīgi to, kas bijis,
Neatņems tev cits.

Ko iesākt varam mēs?
Kā laimi noturēt?
Gaišs mirklis projām iet,
Kā sauļā izkūst sniegs...

Laime nav jātur ciet!
Vēl citugad būs sniegs!
Šovakar saule riet,
Bet rīt atgriezīsies!

Laime ir būt blakus

Laime ir būt blakus,
Iet kopā vienu taku,
Atdot mēteli, kad lietus list
Un mājās tēju uzvārīt.

Laime ir agrā rītā
Kaut ko gardu gatavot pie plīts,
Kamēr tu vēl saldi dusi,
Tev pārsteigumu gādāt klusi.

Nevajag mums Kanāriju palmas!
Re, cik skaisti kļava liesmo salnās!
Kur vēl tāds zelta lietus list
Kā mūsu balto bērzu birzīs?

Lai paliek mango un kokosrieksti!
Paši saldākie āboli mūsu dārzā briest,
Te, kur viss mūsu pašu radīts,
Pašu rokām apmīļots ik stādiņš.

Ak, palmu mežos papagaiļi dziedot?
Mums strazdi uzdziedās ķiršu ziedos!
Mums no baņķieru zelta nevajag nekā,
Ja viens otram esam mēs paši, mūsu nams un dārzs!

Dzērvju blūzs

Kad rudens apzeltīt nāk bērzu birzis
Un aizdedz kļavas ugunssārtās liesmās,
Tāds kā pilādžogu rūgtums ielīst sirdīs,
Pāri mežu galiem skanot dzērvju dziesmai.

Nāc, iesim klausīties, kā kļavu sārtā rītā
Cauri miglas vāliem skumja dziesma plūst!
Tvīkst kļavu lapas, salnas noskūpstītas,
Un krāsu putenī skan liegi dzērvju blūzs.

Putni atvadās no dzimtenes, ko neredzēs vairs ilgi,
Jo tāls un bīstams dzērvēm priekšā ceļš...
Sahāras karsto sauli, bezgalīgās smiltis,
Alpus un Vidusjūru nāksies pārvarēt.

Ko neveiks Alpu sniegputeni, jūras vētras
Vai smilšu virpuļi un svelme tuksnesī,
Kad nogurums, bads un slāpes pārvarētas,
Var plēsējputna nagos, krokodila zobos krist...

Daudz briesmu jāpieredz būs tālā ceļā,
Un ne jau visiem putniem atgriezties būs lemts...
Ar nomedītu dzērvju spalvām rotājušies, dejā
Zem palmām ap ugunskuru melnie puiši lēks...

Bet tad, kad dzimtenē plauks vizbuļziedi zili,
Un upju straumes ledu jūrā aiznesīs,
No dzērvju kora balsīm pamodīsies sili,
Kas balto ziemas tērpu noņemīs.

Lai dzērves lido, mēs tās sagaidīsim,
Kad atkal ziemu pavasaris mīs!
Un atkal varēšu es tavu plaukstu savā sildīt,
Vērojot, kā dzērvju pāris tango dejo tīrelī!

Tavs lācītis

Es gribu būt tavs lācītis
Un ar mīkstām ķepām tevi skaut,
Un ziemas naktīs sasildīt,
Lai tev nekad nav auksts.

Es gribu būt tavs lācītis,
Tev saldu medu nest,
Rasotā norā salasīt
Tev meža zemenes.

Es tavu miegu sargātu,
Lai slikti sapņi nenāk klāt,
Jo man par tevi dārgāka
Vairs nevar būt nekā.

Es gribu būt tavs lācītis
Un ar mīkstām ķepām tevi skaut,
Saudzīgi un gādīgi,
Un, ja vien vēlies, būt tavs draugs.

Laimas ratiņš

Kaut ziemas elpā novīst ziedi
Un ledus skavās upes stingst,
Reiz puķes galvu cels, kad zudīs sniegi,
Un upes ledu jūrā aiznesīs.

Gāju putni mājās atgriezīsies,
Un kokiem jaunas lapas plauks,
Tikai uz nakti saule dziest,
Bet katru rītu atkal aust.

Arī sirdij ir gadalaiki,
Un Laimai jāgriež ratiņš savs...
Atmiņā paliek brīži skaisti –
Tie tur, kā zvaigznes mirdzot, neizblāv!

